

Sam en de Monsterbende een Stormachtig avontuur

tekst:

SUSAN WALLENBURG

geïnspireerd door Meike & Han
(uitvinders van het Monsterbeschermersscherm)

illustraties:

MADOLON KOELINGA

Uitgeverij Neckar | Noordwijkerhout

Verschenen in de Sam & de Monsterbende-reeks

‘Een stormachtig avontuur’

‘De regenboogfabriek’

Eerste druk, november 2025
© 2025 Susan Wallenburg & Madelon Koelinga
© 2025 Uitgeverij Neckar
Auteur: Susan Wallenburg
Illustraties: Madelon Koelinga
Redactie: Yfke van Vuurden
Vormgeving binnenwerk: Uitgeverij Neckar
Coverillustratie: Madelon Koelinga
Uitgeverij: Neckar | Noordwijkerhout
www.uitgeverijneckar.nl
ISBN:
NUR: 280 (Fictie Kinder- en jeugdboeken algemeen), 9-12 jaar

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteurs en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Tekst-, illustratie en datamining van (delen van) deze uitgave is niet toegestaan.

Inmiddels ben je niet meer bang,
voor de rare schaduwen op het behang.
Je weet waar die vreemde
geluiden vandaan komen
en je bent niet meer bang voor enge dromen.
Want ja, er bestaan monsters verscholen
in je kast en onder je bed,
maar met deze monsters heb
je juist de grootste pret.
Samen beleven jullie fantastische avonturen,
die nooit te lang kunnen duren.
Maar ... blijf je té lang in Monsterland
dan heb je pech,
je kunt daar dan namelijk
niet meer weg ...

*Voor alle kinderen
(die dapper zijn geworden)*

Gejoel en geschaterlach weerklinken tussen de gekleurde bergen, gevolgd door een luid, vrolijk gebrul.

Het jongetje laat zich achterovervallen in het hoge gras en zijn vriend doet hetzelfde. Zijn eigen reusachtige blauwe vriend, waarvan hij het nog steeds niet kan geloven dat die echt tot leven is gekomen.

Hij legt zijn handen onder zijn hoofd en kijkt naar de lucht, knijpt zijn ogen tot spleetje en zoekt naar de wollige wezens die hoog door de lucht zweven.

Ja, hij ziet ze! Ze zwaaien naar hem. Ze zijn blij om hem te zien.

Zij wel. En ook de andere monsters hier. Van hen mag hij wel luid joelen. En mag hij eten wat hij wil, dragen wat hij wil en hoeft hij zijn kamer niet op te ruimen. En zij hebben wel altijd tijd om naar zijn verhalen te luisteren en iets leuks met hem te doen.

In de verte hoort hij Mort roepen: 'Kom je mee? Het is bijna tijd om weer terug te gaan naar de mensenwereld.' Mort, het monster dat hem steeds meeneemt naar deze magische wereld.

Het jongetje komt omhoog uit het gras en kijkt naar zijn gekleurde monstervriend. Er verschijnt een glimlach op zijn gezicht. Hij kan niet wachten om Mort te vertellen dat hij een heel ander plan heeft.

Een plan met stormachtige gevolgen.

ONVERWACHTS BEZOEK

‘Pleister, ik weet het zeker. Zodra ik de gordijnen opensla, zie ik sneeuw.’ Sam staat met haar ogen dicht voor de gesloten gordijnen en houdt ze stevig vast.

Ze is dol op sneeuw. Sinds een paar dagen kijkt ze iedere ochtend vol verwachting door haar slaapkamer raam naar buiten om te zien of de wereld wit is.

Nu is het buiten nog pikdonker, dat weet ze. Toen ze wakker werd zag ze dat het pas 5 uur was.

Ze kan nu eenmaal niet goed slapen. Ze wil zó graag dat het gaat sneeuwen. De straten buiten worden goed verlicht door de lantaarns. Als er buiten sneeuw ligt, zal ze het zeker zien zodra ze de gordijnen opentrekt.

Ze draait haar hoofd om naar haar bed, opent één oog en ziet het kleine hondje naast haar kussen liggen. Hier, in de mensenwereld, is Pleister een knuffel van stof. In Monsterland had hij nu ongeduldig naast haar staan kwispelen. Ook hij kon dan niet wachten tot Sam met een ruk de gordijnen zou openslaan om de witte wereld te zien.

Maar ze is niet in Monsterland. Hopelijk komt haar droom nu in Mensenland uit.

Sam sluit haar oog weer, draait haar hoofd terug

en knijpt de gordijnen nog steviger vast in haar handen.

Ze haalt diep adem. 'Ik wens dat er een dik pak sneeuw ligt.' Dan gooit ze de gordijnen open en slaakt een zucht van ... teleurstelling.

Ze laat haar hoofd en schouders zakken. 'Nou Pleister, er ligt nog steeds geen enkel vlokje. De straten zijn helemaal droog. Er ligt niet eens natte sneeuw, dat zou nog iets zijn.'

Sip loopt Sam terug naar haar bed en laat zich voorovervallen. Zodra ze op haar dekens neerploft hoort ze een hele harde bonk. Alleen - deze maakte ze niet zelf.

Het kwam uit haar kledingkast.

Van schrik komt ze direct weer overeind en kijkt naar haar kast. Er klinkt nog meer gebonk. Het lijkt zelfs of haar kast iets heen en weer beweegt.

Nu is ze niet meer bang voor de rare geluiden in haar kast en onder haar bed, want ze weet inmiddels waar die geluiden vandaan komen. Of beter gezegd: wie die geluiden maakt.

Maar *deze* geluiden?

Sams ogen worden steeds groter en het geluid steeds harder. Haar kast beweegt nu echt heen en weer!

Net voordat ze haar deken wil pakken om eronder te kruipen, slaan de kastdeuren open en rollen er twee schaduwen uit, die na een doffe bonk tegen de muur stil blijven liggen.

Dan hoort ze gekreun en gesteun.

Langzaam kruipt Sam naar het voeteneind van haar bed om te zien wat er zojuist uit haar kast tevoorschijn is gekomen.

De schaduwen worden steeds groter en krijgen vorm en kleur. Zodra Sam ziet waarin ze veranderen, verschijnt er een grote glimlach op haar gezicht. 'Zwazzel! En ... Mort?' vraagt ze verbaasd.

Tot nu is alleen Zwazzel nog maar bij haar op bezoek gekomen. De andere monsters ziet ze pas in Monsterland.

Zwazzel en Mort klauteren over elkaar heen en staan kort daarna hoofdschuddend aan haar voeteneind.

Mort heeft nu zijn ware grootte en moet zijn hoofd buigen, omdat hij niet goed in Sams kamer past.

Zodra hij niet meer duizelig is ploft hij op zijn billen neer, zo kan hij Sam veel beter zien.

'Ha Sam! Ja, deze keer mocht ik ook mee,' roept hij blij.

'Niet waar!' roept Zwazzel naar zijn grote vriend. 'Ik zei juist dat het beter was om niet mee te gaan, zodat Sam niet zo zou schrikken. Jij luisterde niet en rende gewoon heel hard voor me uit!'

Mort geeft Sam een knipoog en kijkt daarna naar Zwazzel. Hij doet net alsof hij niet begrijpt waar die het over heeft. 'Oh, sorry, dat hoorde ik niet. We hadden haast. Zodra het ochtend is kunnen

we niet meer naar Sam. Jij bleef maar kletsen, dus ging ik rennen.'

Sam moet gniffelen. Grapp is het meest ondeugende monster dat ze kent, maar Mort kan er ook wat van.

En ja, hij is tenslotte ook een dromenvanger. Alleen dromenvangers komen 's nachts bij kinderen om te luisteren naar hun dromen. Alle mooie dromen nemen ze mee naar Monsterland.

Ze springt van haar bed en geeft eerst Mort en daarna Zwazzel een dikke knuffel. 'Ik vind het superleuk dat jullie er beide zijn! Maar waarom hadden jullie zo'n haast?'

'We hebben je hulp weer nodig.' Mort staat zo snel op, dat hij zijn hoofd tegen het plafond stoot. De lamp wiegt ervan heen en weer.

'Is Monsterland weer in gevaar? Nee toch, wat ...?'

'Nee, Sam, het is niet Monsterland dat in gevaar is, en ook niet wij monsters,' sust Zwazzel. 'Het is iets anders, maar kom snel, want we hebben enkel deze nacht, daarna is het te laat. In Monsterland zal ik het je allemaal vertellen.'

DRUKTE IN HET DAL

Sam pakt Pleister en springt uit bed. Direct daarna pakt ze haar houten zwaard: het magische zwaard dat ze van haar vader heeft gekregen en dat haar altijd zal beschermen.

In Monsterland verandert haar zwaard in een echt metalen zwaard. En dat is maar goed ook, want zonder echt zwaard had ze Mort nooit kunnen verslaan en was Monsterland voor altijd verdwenen.

Ze kijkt naar Mort. Die probeert zich inmiddels weer terug te wurmen in haar kast. Zijn hoofd past, maar Zwazzel moet uit alle macht tegen zijn billen duwen om hem er helemaal in te krijgen.

Sam is blij dat ze nu om Mort moet lachen, want ooit was hij heel boosaardig en gemeen, maar dat verhaal is gelukkig goed afgelopen.

Ze kijkt naar haar kast en ziet hem iets opbollen. Hopelijk klapt hij niet uit elkaar!

Haar ouders snapten helemaal niet waarom ze nu niet meer die mooie roze prinsessenkast wilde hebben, die haar vriendinnetje Robin ook heeft.

Ze begrepen niet dat Sam ineens wél heel blij was met haar gewone, zelfs saaie bruine kledingkast.

Nu weet ze namelijk dat haar kast magisch is en haar naar Monsterland brengt. Dat is geen land met

gemene monsters, nee, haar allerbeste vrienden wonen daar. En als Zwazzel haar komt halen, dan kan ze met hem mee naar dit prachtige droomland.

Helaas nu ook weer omdat er gevaar dreigt. Wat zou er aan de hand zijn?

Nadat ook Zwazzel zich in de kast heeft gewurmd, wringt Sam zich erbij en doet ze de deur dicht.

Dit lukt echt nog maar net.

Ze sluit haar ogen. 'Ik geloof!' fluistert ze zacht en ze haalt diep adem. Door het echt te geloven komt ze via haar kast in Monsterland.

Hopelijk komt haar droom daar uit: sneeuwpret hebben in een winters landschap. Al heeft ze nog niet over een wit Monsterland gedroomd. Ze lag veel te vaak wakker om goed te kunnen dromen.

Ze legt haar hand op de deurklink, haalt deze om, duwt de kastdeur open en ...

... kijkt in de vele ogen van de monsterbende, die hen al staan op te wachten!

Regen, Fiks, Grapp, Bloos en Rommel beginnen direct door elkaar heen tegen Sam te praten. Daaromheen springen vrolijk babbelende mosmonster-tjes.

'Wat leuk dat jullie er allemaal zijn!' roept Sam verrast. Althans, niet iedereen is er.

'Waar is Salina?' Sam tuurt door de lucht of ze haar gevleugelde vriendin ergens ziet.

Ineens hoort ze een heel raar geluid. Een soort gebrul, ergens vanachter de bergen. Dit heeft ze nooit eerder gehoord. Ze denk direct aan een reus-achtig wezen.

Een wezen dat zij nog niet kent?

Lang kan ze er niet over nadenken, want de monsterbende wil haar aandacht. De monsters stellen haar allemaal vragen.

Zodra Mort en Zwazzel ook de magische boomholte zijn uitgestapt roept Zwazzel de monsters tot bedaren. 'Niet allemaal tegelijk. Geef Sam even de ruimte!'

Verheugd spreidt Grapp zijn vleugels, vliegt iets omhoog en roept uit blij te zijn Sam weer te zien.

De rest knikt en doet wat stappen achteruit.

Al is er een die tussen de monsterbende door blij op haar komt afgerend: Pleister! Zijn cape wappert stoer door de lucht.

Hij springt in Sams armen en ze knuffelt hem helemaal plat. Dan zet ze hem terug op de grond en pakt ze haar zwaard. Dit is weer veranderd in een echt zwaard. Gelukkig is het zo licht als een veertje en ze schuift het dan ook met gemak achter het lint van haar jurk. Dan pas valt het haar op dat ze een witte jurk aan heeft. Zo wit als ... sneeuw!

Maar dat is dan ook het enige wit dat ze ziet, verder ziet Monsterland er even kleurig uit als altijd.

Zou het hier eigenlijk weleens sneeuwen? vraagt Sam zich af.

Voordat ze dit hardop kan vragen ziet Sam haar kleine monstervriend Boog vanachter Rommels been tevoorschijn komen.

Hij kijkt heel angstig. Ze schrikt ervan.

Zodra de monsterbende rustig om Sam, Zwazzel en Mort heen staat, blijven de monsters stil en kijken ze afwachtend naar Sam.

Sam kijkt met grote vragende ogen terug.

Het lijkt of de monsterbende op haar antwoord zit te wachten, maar ze heeft geen idee wat de vraag is.

'En? Heb je al bedacht hoe je Daan gaat redden?' vraagt Regen dan ineens, vol verwachting met haar schouders rechtop gestrekt.

'Wie?' Met grote ogen kijkt Sam naar Regen.